

DIMENSIUNEA CULTURALĂ A TERMENILOR

1. Introducere

În concepția celor care, la începutul secolului al XX-lea, au pus bazele disciplinei numite *terminologie*, termenul avea drept trăsături definitorii univocitatea[1] și monoreferențialitatea. Această opinie, pe care continuă să o susțină și azi mulți cercetători de pe tărâmul terminologiei, își confirmă veridicitatea în cazul nomenclaturilor, al sistemelor de denumiri cu un înalt grad de standardizare[2]. Pe acest plan, greu s-ar putea admite existența polisemiei sau a unor expresii sinonime, fiindcă nici unul dintre factorii generatori de variație aleatorie nu-și are aici locul. Ce se întâmplă însă dacă nu ne centram observațiile asupra unei nomenclaturi, ci asupra comunicării mai mult sau mai puțin specializate în care pot fi implicați, în situații de o extremă diversitate, chiar experții cu cea mai înaltă specializare dintr-un anumit domeniu științific sau tehnic? Întoarcerea spre formele discursive în care își găsesc întrebuințarea termenii, spre comunicarea specializată, de vulgarizare științifică sau chiar spre comunicarea curentă a determinat o schimbare importantă de atitudine printre cercetătorii interesați de problemele terminologiei: unii dintre aceștia au început să ia în considerare dimensiunea socială a disciplinei ținând seama de dimensiunea socială a obiectului său de studiu.

Socioterminologia aduce în prim plan poziția vorbitorilor față de termeni, insistând asupra necesității consensului în cadrul grupului pentru ca o expresie pusă în legătură cu un concept să capete cu adevărat statutul de termen. Pentru reprezentanții terminologiei sociocognitive, termenii pe care îi identificăm mai ușor sau mai greu într-un text nu sunt decât accidental legați de definiția precisă a unei noțiuni tratate în intensiune sau în extensiune; de regulă ei orientează într-un anumit fel interpretarea unui pasaj sau a întregului text, construindu-și propria semnificație din suma relațiilor conceptuale, lexicale, semantice, sintactice și pragmatice pe care le stabilesc cu diversele cotexte. Termenul ajunge astfel să fie înțeles ca având mai multe fațete, ca manifestându-se airdoma unui corp poliedric[3] ce poate fi studiat de mai multe discipline, cu metodele și mijloacele specifice fiecăreia dintre ele.

Abordați într-o asemenea perspectivă, termenii nu se mai deosebesc radical de cuvintele limbii comune, de semnele lingvistice specifice oricărei limbi naturale. De aceea, mulți vorbesc astăzi mai curând de cuvinte-termeni decât de termeni care, alcătuiind limbaje specializate, s-ar opune cuvintelor din lexicul general al limbii.

Ca unități asemănătoare acestora, termenii au o dimensiune culturală care nu rareori a fost subliniată în literatura de specialitate de dată recentă (v., între alții, M. Diki-Kidiri, 2000; F. Gaudin, 2003; C. Caumon, 2007). Dar cum se realizează filigranul cultural pe care îl descoperim mai totdeauna când ne aplecăm asupra conținutului transmis de această categorie de unități care, deși își au locul și își declină funcția în cadrul limbajelor specializate – mai exact, în discursul specializat –, aparțin categoric în aceeași măsură unei limbi naturale sau alteia, la fel ca orice component al lexicului ei general? Și, dacă acceptăm faptul că un termen este asocierea dintre un concept și o denumire, cum intervine dimensiunea culturală în această structură?

Iată, pe scurt, orizontul în care se situează observațiile pe care ne propunem să le facem în cele ce urmează.

2. De la tandemul “lexic și cultură” la conceptul de “lexicultură”

Preocupat de problemele semantice ale reconstrucției formelor lingvistice, cu aproape 60 de ani în urmă, marele lingvist și savant care a fost E. Benveniste lega strâns apariția cuvintelor, evoluția lor deseori curioasă, surprinzătoare – altfel spus, soarta lor ca unități ale unei anumite limbi, dar și ca unități de bază utilizate în schimburile verbale interpersonale, în comunicare – de diverse practici sociale, de mentalitățile și tradițiile unei comunități lingvistice și culturale, de o serie de fenomene observate în sânul acesteia, într-o epocă sau alta.

Omonimia unor forme lexicale, de pildă, merită studiată cu deosebită atenție:

« En présence de morphèmes identiques pourvus de sens[4] différents, on doit se demander s'il existe un emploi où ces deux sens recouvrent leur unité. La réponse n'est jamais donnée d'avance. Elle ne peut être fournie que par une étude attentive de l'ensemble des contextes où la forme est susceptible d'apparaître » (E. Benveniste, 1966 : 290).

Verbele omonime **voler1** ‘a zbura’ și **voler2** ‘a fura’ se deosebesc radical, pe toate planurile, unul de celălalt. Afirmația se verifică și la nivelul derivatelor cărora le dau naștere, derivate care, în plus, nu mai prezintă fenomenul omonimiei. Există însă o excepție : substantivul **vol**. E. Benveniste consideră că numărul extrem de redus de derivate provenind din baza verbală **voler2** ne poate face să presupunem că acest verb este o întrebuițare specializată a lui **voler1** ‘a zbura’. Pornit în căutarea unui co(n)text în care **voler1** să fie întrebuițat ca verb tranzitiv – comportament sintactic specific lui **voler2** ‘a fura’ -, marele lingvist descoperă o astfel de folosire în limbajul celor ce practică vânătoria cu șoimi : « “le faucon vole la perdrix ” (= atteint et saisi au vol[5]) » (E. Benveniste, id., ibid.). La baza apariției lui **voler2** ‘a fura’ stă deci o utilizare a lui **voler1** ‘a zbura’ specifică vorbitorilor având o anume îndeletnicire, exprimare atestând maniera în care aceștia își reprezintă comportamentul păsării de pradă ce-i ajută să practice îndeletnicirea respectivă.

Același reputat lingvist subliniază și interesul pe care l-ar putea prezenta studierea genezei vocabularului culturii moderne – « quelques dizaines de mots essentiels, dont l'ensemble constitue le bien commun des langues de l'Europe occidentale » (E. Benveniste, id., 336). Printre aceste cuvinte, demn de discutat se dovedește a fi **civilisation**, apărut – în mod curios – relativ târziu în franceză – unde existau deja de multă vreme **civiliser** și **civilisé** -, localizat cu precizie, în accepțiunea pe care i-o recunoaștem și azi, într-un fragment din lucrarea manuscrisă a lui Mirabeau *L'Ami des femmes* ou *Traité de la civilisation*, de pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, și aflat într-o relație de posibilă coincidență temporală cu englezescul **civilization**. Format cu sufixul **-isation**[6], **civilisation**[7] este expresia unei noțiuni noi[8], pe care nu o putea reda mult mai vechiul **civilité**, substantiv desemnând starea, nu actul, îndelungatul proces de cizelare, de rafinare – prin educație – a moravurilor, a comportamentului unei întregi societăți. **Civilisation**, opus lui **barbarie** – dar, pare-se, aproape la fel **civilization** în Anglia – aduce în vocabularul culturii moderne dovada grăitoare, expresia foarte repede recunoscută, acceptată, folosită la nivelul întregii societăți franceze – și nu numai – a schimbărilor pe care noțiunea cea nouă le implica « dans la conception traditionnelle de l'homme et de la société » (E. Benveniste, 1966 : 340).

Unele diferențe – uneori abia sesizabile, alteori mai puțin fine – pot să apară între termeni aproape identici provenind însă din spații geografice distincte. Analizând, de pildă, interpretările date termenilor **mondialisation**, **globalisation** în câteva mari dicționare

explicative ale limbii franceze, dar și întrebunțările lor în presa franceză din perioada 1996 – 2001/2002, V. Toledano și D. Candel (2006 : 174-175) ajung la următoarea concluzie :

« Il pourrait y avoir interférence entre le calque globalisation (< globalization > avec le sens de 'mondialisation') et le français globalisation déjà existant, 'traitement de façon globale'. Ce dernier se colore néanmoins – dans certain contexte – des spécificités de l'anglicisme, et requiert une nouvelle définition nuancée, reflétant l'image telle qu'elle se forme dans la conscience collective. On peut le définir, en somme, comme le "traitement, de façon globale et sans nuance, des problèmes économiques particuliers à tel ou tel pays dans le monde". »

Iată, pornind de la un exemplu, o concluzie care ne amintește o dată în plus că limba și cultura – ultimul termen neînsemnând aici cultura « cultă », cultura savantă sau cultura literară – nu se juxtapun una alteia, ci se întrepătrund la toate nivelele, fără a lăsa posibilitatea trasării vreunei linii de despărțire între ele. Expresiile lingvistice, indiferent de gradul lor de complexitate, ne dezvăluie mai mereu o anumită viziune asupra lumii, proprie unei colectivități date, o anumită reprezentare a relațiilor interpersonale, o anumită manieră de a înțelege universul în care indivizii își desfășoară existența și activitățile specifice, un fel de a se raporta unii la alții sau la diversele categorii de obiecte ce populează acest univers (v. și M. Fourment – Berni Canani, 2002 : 467-468). Dacă tratăm cu atenția cuvenită această chestiune, ne dăm seama că, folosind, ca locutori, cuvinte, grupuri de cuvinte, combinații mai complexe de semne, ori interpretând, ca destinatari, secvențele ce ne sunt adresate, transmitem și primim un bogat flux de informații culturale deosebit de importante pentru gestionarea corectă a relației dintre identitate și alteritate. Conceptul de langue-culture / lingua-culture nu este o creație de dată chiar foarte recentă !...

Îmbinarea celor două elemente componente ale binomului limbă-cultură este atât de evidentă și a căpătat azi recunoaștere pe o scară atât de largă, încât a ajuns să-i preocupe și pe cei care sunt implicați, într-un fel sau altul, în didactica limbilor-culturi. Astfel, un didactolog ca R. Galisson a introdus în 1987[9] conceptul instrumental lexiculture (= lexicultură), concept care s-a bucurat de un real succes pe plan european. Folosit de creatorul său ca o noțiune de bază a disciplinei pe care a numit-o pragmatică lexiculturală[10], termenul a fost inițial explicat în felul următor :

« La lexiculture, son objet d'étude, est la culture en dépôt dans ou sous certains mots, dits culturels, qu'il convient de repérer, d'explicitier et d'interpréter. [...] Les expressions imagées, les mots-valises, les mots à charge culturelle partagée [mots à CCP], les palimpsestes verbo-culturels, les mots de situations, les noms de marques, les proverbes et dictons, les mots occultants [...] circonscrivent les sites [lexiculturels] (ou gisements). » (R. Galisson, 1999 : 480), apud M. T. Linó, 2003 : 20).

Chartreuse, bédictine ne dau informații despre cei care le prepară după rețete doar de ei cunoscute, despre materia primă din care sunt fabricate, călăuzindu-ne poate chiar spre locurile unde putem fi siguri că vom găsi acele lichioruri cu virtuțile care le-au făcut celebre, fără riscul de a achiziționa produse contrafăcute.

Căpătând noi valențe, diversificându-și sferile de aplicație, dobândind un caracter mai abstract și mai general, noțiunea lexiculture a ajuns să influențeze cercetările din domeniul lexicului, modificând într-o anumită măsură și concepția unei părți a lexicografilor de la sfârșitul secolului trecut și de la începutul acestuia.

3 Ce informații culturale pot vehicula termenii ?

Lumea în care trăim este populată de entități sau obiecte[11], pe care le percepem și pe care, conform modalității specifice speței umane de a prelucra informația astfel primită, le supunem unui proces constant de categorizare (v. A. Reboul, 2007). A le categoriza

înseamnă a reuni, a organiza în grupuri sau clase elemente de aceeași natură. Deși sunt percepute ca indivizi distincți, obiectele sunt tratate ca elemente ce se aseamănă[12] între ele, în virtutea unor proprietăți care se regăsesc în proporții variabile la toți indivizii aceluiasi ansamblu. Apartenența unui individ la o anumită categorie depinde de numărul de trăsături pe care le are în comun cu exemplarul considerat a fi prototipul ei. Acest lucru flexibilizează mult granițele care despart o categorie de alta; totuși, ideea de graniță sau frontieră nu dispare, recunoscându-se astfel importanța operației de discriminare pe care observatorul trebuie s-o efectueze concomitent cu cea de recunoaștere a asemănărilor dintre membrii categoriei date. Dar, pentru a putea asocia noi obiecte unei categorii existente, trebuie nu numai să identificăm/ discriminăm ansamblul de entități ordonate, ierarhizate în jurul unui prototip unanim – sau aproape unanim – acceptat în respectiva colectivitate umană, ci și să reidentificăm proprietățile specifice acelei organizări categoriale. În vederea reidentificării proprietăților este nevoie de un element intermediar, numit uneori idee, alteori noțiune sau concept (L. Depecker & Ch. Roche, 2007 : 107). Alegând să folosim aici doar expresia concept, vom aminti că, potrivit normelor ISO, acesta este o reprezentare construită, relativ precisă, a obiectelor, pe baza trăsăturilor lor relevante. Conceptul a fost definit în documentele oficiale din 2001 ca o

« unité de connaissance créée par une combinaison unique de caractères[13] [...] Les concepts ne sont pas nécessairement liés à des langues particulières. Ils sont cependant soumis à l'influence du contexte socioculturel qui conduit souvent à des catégorisations différentes[14] . » (L. Depecker & Ch. Roche, 2007 : 110).

Se întâmplă, de pildă, ca tehnicienii care construiesc imobile cu un număr variabil de apartamente de locuit și cei care le administrează ulterior sau pur și simplu cei care le locuiesc să nu asocieze aceleași seturi de caractere conceptelor de « suprafață utilă » sau de « spațiu comun ». Categorizările diferite operate în astfel de cazuri pot da naștere unor situații conflictuale în sânul grupurilor de indivizi, fiecare putând nutri convingerea că i se încalcă anumite drepturi personale. Pe plan internațional se pot de asemenea naște situații conflictuale când un concept cum este cel de « ape teritoriale ale unui stat » nu presupune peste tot aceeași combinație de caractere, iar categorizarea obiectelor avute în vedere diferă parțial de la o țară la alta.

Pe de altă parte, progresele cunoașterii umane favorizate de dezvoltarea științelor, de perfecționarea tehnicilor determină deplasări mai mult sau mai puțin importante la nivelul combinațiilor de caractere conceptuale, impunând modificări în planul categorizării obiectelor. În astfel de cazuri, termenul, în accepțiunea de denumire a categoriilor afectate, se poate modifica și el sau poate rămâne același, deși nu mai are aceeași referință, nu mai semnifică același lucru. Denumirea prostaglandină este în continuare folosită de nespecialiști ca și de specialiști, deși nu mai este în concordanță cu conținutul descris de oamenii de știință. În astronomie, găsim în schimb un exemplu total diferit de acesta. O schimbare recentă în planul combinației de caractere care a definit un timp îndelungat conceptul de « planetă » a condus pe experți la concluzia că trebuie introdusă o nouă categorie de corpuri cerești, deplasându-se totodată frontierele vechii categorii a planetelor[15], și că este necesară și crearea unei denumiri adecvate, care să reflecte noua construcție referențială[16] fără a contraria obiceiurile lingvistice ale utilizatorilor. Expresia la care s-au oprit specialiștii este planetă pitică. În noua categorie de corpuri cerești denumită astfel intră Pluton, ceea ce face ca, în viziunea actuală a astronomilor, sistemul nostru solar să aibă doar 8 planete ce orbitează în jurul Soarelui, nu 9, cum s-a considerat până în anul 2006. Definițiile pe care le asociază azi experții planetelor și planetelor pitice au fost desigur reformulate ținându-se

seama de noua viziune a oamenilor de știință, dar pentru marea masă a vorbitorilor rămân valabile cele pe care le găsim de regulă în dicționarele explicative, definiții pe care F. Gaudin (2003) le numește « culturale », de genul celei a atomului sau chiar al celei a virusului (v. F. Gaudin, 2003 : 45).

Ca operație logică, definiția are o importanță capitală în terminologie. Doar printr-o astfel de operație se poate îndeplini condiția - fundamentală pe acest tărâm - a limitării semantismului fiecărui termen dintr-un sistem terminologic , în așa fel încât fiecare unitate terminologică - monosemică - să se poată distinge net de celelalte, intrând într-o complexă rețea de relații de diferențiere sau chiar de opoziție cu acestea. Nefiind însă numai o operație logică, ci și o « opération langagière » - și nu e vorba aici de definiție ca rezultat al acestor operații -, ea suferă inevitabil de o ambiguitate care dă multă bătaie de cap terminologilor :

« quand cesse-t-on de parler de langue naturelle et de discours ? Quand peut-on prétendre parler des "choses", des réalités, et de leur organisation épistémologique par les schèmes fonctionnels que sont les concepts (ou notions) ? » (A. Rey, Dictionnaire culturel en langue française, IV, 2005, 1326).

Poate că de aceea, pentru unii cercetători, în terminologie fundamentală rămâne construirea referinței, fără de care nu se poate ajunge la elaborarea conceptelor - « schèmes de pensée », « schèmes d'invariance » (v. F. Gaudin, 2003 : 74), dar mai cu seamă modalități sau forme de sinteză a cunoștințelor asupra obiectelor lumii la care ajung mai devreme sau mai târziu științele, tehnica ce se dezvoltă continuu în societatea umană[17].

Și dacă în jurul construirii referinței, respectiv al elaborării conceptelor se concentrează marile probleme pe care le au de rezolvat terminologii, tot aici trebuie căutată și sursa informațiilor culturale pe care cu certitudine ni le pot oricând furniza termenii.

Un prim exemplu pe care îl vom invoca în acest sens este împrumutat din terminologia religioasă românească, mai exact din domeniul arhitecturii bisericesti.

Se știe că, în bisericile ortodoxe, **altarul**[18] este despărțit de **naos**[19], dar trebuie precizat că elementul despărțitor a suferit o evoluție importantă de-a lungul secolelor, atât sub raportul materialului din care a fost făcut în diverse epoci, cât și sub raportul dimensiunilor sale. Limitându-ne la cele petrecute pe teritoriul actual al țării noastre, vom aminti că, la început, acest element despărțitor a constat (v. A. Efremov, 2002, 19-20) dintr-o draperie, numită **catapeteasmă** și o balustradă joasă, preluată din bazilicile antice. Mai târziu, aceste componente au fost înlocuite printr-un perete sau paravan despărțitor, numit **tâmplă** (lat. *templum*). **Tâmpla** evoluată, cu cinci registre de icoane, a apărut în țările române către sfârșitul secolului al XVI-lea, dar numai în literatura de strictă specialitate aceasta a căpătat și o denumire distinctă : **iconostas** (din limba greacă, însemnând 'support / purtător de icoane')[20]. Cum înlocuirea unui tip de tâmplă cu altul nu s-a făcut decât treptat și în mod inegal, termenul încetățenit la noi pentru ambele tipuri de paravan despărțitor este **tâmplă**. **Iconostas** rămâne, în această terminologie, disponibil pentru altceva : « mobila-support a icoanei deosebit de venerată sau "făcătoare de minuni", așezată în biserică în partea stângă, în fața tâmplei ». **Tâmplă**, **iconostas** evocă o experiență locală unică punându-ne în contact, prin categorizarea pe care o permit, cu o anumită viziune a oamenilor din această parte a lumii asupra înscrierii lor în universul sacralului. Dacă se ignoră planul referențial - cu informațiile culturale asociate - pe care îl poate implica, într-un text nespecializat sau chiar specializat, termenul românesc **iconostas**, transpunerea lui în limba franceză prin termenul eteronim **iconostase** poate conduce la confuzii grave sau la contrasensuri supărătoare. Într-adevăr, termenii - de fapt, orice cuvânt al limbii comune - cu o încărcătură culturală atât de importantă nu acceptă ușor punerea în relație de echivalență cu eventualii corespondenți

sugerați de dicționarele bilingve, oricât de bune ar fi acestea. *Culturemele* ridică mai totdeauna probleme greu de soluționat traducătorilor, aceștia preferând să recurgă la împrumuturi directe, completate, pentru edificarea cititorului, de glose intra și extratextuale.

Terminologia relativă la domeniul culorilor poartă o amprență culturală de autenticitatea căreia nimeni nu se mai îndoiește astăzi. Lăsând la o parte denumirile culorilor fundamentale, al căror număr și a căror identitate pot varia de la o comunitate lingvistică și culturală la alta, vom enumera aici câteva expresii numite referențiale[21] care se înscriu într-o astfel de grilă de referințe culturale. Într-o listă de acest fel, expresiile lexicalizate : **noir ébène** , **vert absinthe** – sau chiar împrumutul **rose shocking** (v.C. Caumon, 2007 : 90) - figurează cu succes alături de formule încă nelexicalizate : **rouge glamour**, **rose tendresse**,... Să nu uităm nici denumirea **rose Lolita!** Preluați în arsenalul lor de către specialiștii din domeniul marketing-ului produselor cosmetice sau al textilelor, termenii rezervați culorilor ajung să indice tendințele momentului, creând totodată profilul social al anumitor categorii de consumatori mai ales din rândul publicului feminin. Experiența organizării unor campanii publicitare pentru anumite produse cosmetice arată că « on ne conçoit pas la couleur ni le maquillage de la même manière selon le lieu et la culture » (C. Caumon, 2007 : 95). Dar chiar fără a avea nevoie să-și lege observațiile de ceea ce se întâmplă azi când sunt lansate astfel de colecții de produse putând interesa un public larg, nu numai din țări diferite ci și de pe continente diferite, cercetătorii își amintesc că, sub influența unui gen de geografie culturală, la Marsilia se va vorbi mai curând de un **bleu méditerranéen**, pe când la Bordeaux se va discuta mai degrabă despre un **bleu océan**.

Acest ultim exemplu ar putea ilustra destul de convingător afirmația potrivit căreia cultura este un fel de microcosmos - coerent în dimensiunea sa interioară, oricât de ciudat ar putea să pară când e privit din exterior -, care guvernează sub diverse aspecte « la totalité du rapport de l'homme à l'existant et donc sa vision du monde »(M. Diki-Kidiri, 2000 : 28). Înglobând experiența de viață, produsele materiale realizate de membrii unui grup care-și desfășoară existența într-un același spațiu, pe o perioadă de timp mai mult sau mai puțin întinsă, cunoștințele generate de ei de-a lungul vremii, cultura acelei comunități umane se constituie într-un gen de « arhive ale memoriei colective », oferind fiecărui individ referințele simbolice care fac posibilă comunicarea, înțelegerea reciprocă la nivelul grupului. *Globalizarea* specifică zilelor noastre poate pune însă diverse comunități umane în prezența unor realități pentru a căror asimilare se impun demersuri și eforturi speciale. Cel puțin la modul teoretic, nici o noutate științifică sau tehnologică nu poate fi asimilată cu adevărat într-o cultură căreia îi este până la un moment dat străină fără să aibă loc un proces de reconceptualizare, cu efecte mai mult sau mai puțin vizibile asupra (unui segment al) ei. Transferul de tehnologie către un număr de țări africane, de exemplu, care trebuie însoțit de constituirea terminologiilor aferente, poate desigur însemna pentru acestea din urmă un import masiv de termeni din limbile statelor exportatoare de tehnologie. Pentru populațiile africane care beneficiază de acest transfer mai profitabilă este crearea unei terminologii proprii, prin reutilizarea fondului cultural-lingvistic moștenit. Cum s-ar putea nega în acest caz dimensiunea culturală a unor termeni creați, de exemplu, în limba unui popor a cărui viziune asupra ființei umane și a relațiilor sale cu lumea este dominată de simbolismul vegetal (v. O.Ramavonirina, 2000) ?

Informațiile culturale nu trebuie însă căutate numai în dimensiunea referențială a termenilor. Și expresiile lingvistice, cu care schemele de gândire - care sunt conceptele - sunt puse în relație de desemnare, pot fi ferestre deschise spre cultura în care au luat naștere.

Prin etimonul său, termenul culă din domeniul arhitecturii tradiționale – militare, dar și civile – cunoscute mai ales în partea de sud a țării noastre ne lămurește asupra relațiilor politico-administrative și militare pe care poporul român le-a avut într-un moment al istoriei sale cu una dintre marile puteri din vecinătate; iar termeni ca **șmal**, **șmuțtitlu**, **șnit**, **șpalt**, **șpis**, **șpit**,...; **șpaclu**, **șplint**, **șprait**,... ne arată prin semnificantul lor către ce cultură sau civilizație materială ne-am îndreptat privirile când am simțit nevoia dobândirii unor solide cunoștințe, a unei solide pregătiri în domeniul tehnic.

Deosebit de instructive sub raportul informațiilor culturale pe care ni le dau sunt și denumirile care au în componență nume proprii.

Unul dintre termenii legați de perioada de început a fizicii nucleare este unitatea sintagmatică raze X. Descoperit în mod absolut întâmplător de fizicianul Wilhelm Conrad Röntgen, către sfârșitul anului 1895, acest tip necunoscut de raze primește de la descoperitorul său numele de **raze X**, prin analogie cu procedeul folosit în limbajul matematicienilor în care **X** desemnează o cantitate necunoscută. Primele confirmări ale descoperirii sale îi permit lui Röntgen să susțină un număr crescând de comunicări care îi aduc recunoașterea științifică pe plan internațional. Descoperirea ajunge să primească numele descoperitorului : denumirea inițială este regulat înlocuită de formula **raze Röntgen**. Concurența dintre cele două denumiri pare să fie tranșată în favoarea ultimei, mai ales după primirea premiului Nobel pentru fizică de către distinsul om de știință, în 1901. Incluziunea patronimului în denumirea descoperirii, situație frecvent întâlnită în domeniul științelor, dar numai rareori în cel al inovațiilor tehnice, este, cum s-a spus (U. Chukwu, 1996 : 596-597), mai ales un mijloc de recunoaștere unanimă a meritelor descoperitorului; desigur, este vorba și de un mijloc de a arăta cine este persoana responsabilă, în caz că totul se dovedește a fi o fraudă sau o eroare. Contestatarii lui Röntgen nu au întârziat însă să apară; ei au purtat o campanie atât de înverșunată împotriva acestuia, încât, deși nimeni nu se mai îndoieste de foarte mult timp de paternitatea descoperirii **razelor X**, denumirea **raze Röntgen** a fost treptat abandonată (v. V. Delavigne, 2006: 91) în favoarea numelui dat lor inițial de descoperitor. Procedeul includerii unei litere în denumirea unui obiect de felul radiațiilor emise de diverse corpuri radioactive, procedeul inaugurat de Röntgen, a continuat însă să fie aplicat cu succes, astfel încât azi vorbim despre **raze α** , **raze β** , **raze γ** (v. de pildă *Rayons X et gamma*, Science & Vie, 1102 / Juillet 2009, 52).

Eponimele sunt așadar termeni al căror semnificativ ne poate furniza unele dintre cele mai bogate sau interesante informații despre istoria anumitor descoperiri, despre relația dintre glorie și responsabilitate în cazul unora dintre ele, despre concurența - uneori acerbă - între savanți sau națiuni pe tărâmul cercetării științifice.

4. Concluzii

Văzut din perspectiva internă a specialiștilor din fiecare știință în parte, din fiecare domeniu tehnic, termenul poate fi într-adevăr definit ca

«un element al unei terminologii sau al unui limbaj specializat, reprezentând denumirea cunoștințelor din acest domeniu », ca « [o unitate a] cunoașterii cu un conținut stabil », unitate verbală specializată caracterizată prin univocitate, monoreferențialitate și precizie, cu caracter convențional, rezultat al unei « proceduri de lexicalizare naturală sau artificială » (A. Bidu - Vrânceanu (coord.), 2000: 66).

Eprom, siglă utilizată în domeniul informaticii, care provine de la engl. **erasable programmable read only memory** (Dixel 2010, 654) răspunde probabil în mod absolut caracteristicilor enumerate mai sus. Poate că le răspunde la fel de bine și un termen din domeniul fizicii nucleare ca **neutrino**. Totuși, putând fi apropiat de mai vechiul și mult mai

cunoscutul neutron, termenul acesta nu se poate să nu ne intrige, să nu ne provoace să-i aflăm... povestea. Existența acestei particule a fost intuită de fizicianul Wolfgang Pauli, care spera să rezolve misterul dispariției unei părți din energia neutronului supus unui proces de dezintegrare. Savantul a făcut ipoteza – confirmată ulterior cu strălucire – că dezintegrarea neutronului conduce la apariția nu doar a unui proton și a unui electron, ci și la aceea a unei a treia particule, nedetectabile, fapt ce putea explica acea pierdere parțială de energie observată experimental.

«Et si cette particule emportait avec elle l'énergie manquante dans le bilan? Que pouvait-on dire de cette particule hypothétique? D'abord, qu'elle devait avoir une très faible masse (le déficit d'énergie était quand même faible). Ensuite qu'elle ne devait pas être électriquement chargée. Sinon on l'aurait observée ! Cette particule se présentait comme une sorte de petit neutron que l'on baptisa neutrino. » (H. Reeves, 2007 : 174).

Fără a mai încerca să revenim aici asupra unei posibile definiții a culturii, poate cineva nega existența unei dimensiuni culturale în cazul unui asemenea termen?

NOTE

- [1] Dacă L. Guilbert (v. F. Gaudin, 2003: 31) folosește primul această expresie pentru a arăta că, în științele descriptive de felul astronomiei, geografiei etc., fiecare "lucru" are un singur nume, alți cercetători vorbesc despre biunivocitate,
« pour insister sur la relation bijective qui unit un concept et un terme, le concept ne connaissant pas, dans la biunivocité, d'autre dénomination. Cette perspective, assez anciennement attestée, se trouve encore chez P. Lerat pour qui "c'est la relation biunivoque entre un mot ou un groupe de mots et une définition spécialisée qui caractérise le terme [...]". » (F. Gaudin, 2003 : 44).
- [2] Se știe că « la théorie classique de la terminologie basée sur les travaux d'Eugen Wüster, a été conçue essentiellement pour satisfaire le besoin de normalisation technique qui constituait l'enjeu majeur de cette époque. » (M. Diki-Kidiri, 2000 : 5).
- [3] V. M. T. Cabré (2000 a : 10): « [...] les termes, les unités qui constituent l'objet du domaine de connaissance appelé terminologie, peuvent être analysés à partir de disciplines différentes et, en tant qu'ils sont des objets polyédriques, ils peuvent participer de son champ d'étude [= du champ d'étude de la linguistique] et même devenir une partie centrale de l'objet d'analyse et de théorisation. »
- [4] « [...] le "sens" d'une forme linguistique se définit par la totalité de ses emplois, par leur distribution et par les types de liaisons qui en résultent » (E. Benveniste, 1966 : 290).
- [5] Construcția ar putea fi tradusă în felul următor în limba română : 'șoimul răpește în zbor potârnichea'.
- [6] Sufixul nu dăduse încă naștere decât la prea puține derivate, unul dintre cele mai reprezentative pentru respectivul moment istoric fiind, după părerea lui E. Benveniste, organisation. Mai precis, savantul (1966 : 340) vorbește despre o « productivité alors chétive d'une classe d'abstrait d'aspect technique », fapt ce pune și mai mult în relief adevărata "revoluție" marcată de apariția în vocabularul culturii a termenului civilisation.
- [7] Comentând apariția tardivă a termenului – în accepțiunea lui modernă -, în raport cu celelalte lexeme din aceeași paradigmă, lingvistul (1966 : 340) respinge posibilitatea ca procesul nașterii lui să fi fost încetinit sau chiar blocat de existența aceleiași forme lexicale « comme terme de pratique judiciaire ("fait de rendre civil un procès criminel") qui n'a jamais dû avoir beaucoup d'extension ».
- [8] E. Benveniste (1966 : 339) enumeră diversele întrebări pe care le are în lucrarea lui Mirabeau termenul civilisation, insistând mai ales pe următoarea, considerată de lingvistul francez ca fiind o adevărată definiție : « "[...] Si je demandais à la plupart en quoi faites-vous consister la civilisation, on me répondrait, la civilisation est l'adoucissement de ses mœurs, l'urbanité, la politesse, et les connaissances répandues de manière que les bienséances y soient observées et y tiennent lieu de lois de détail ;

tout cela ne me présente que le masque de la vertu et non son visage, et la civilisation ne fait rien pour la société si elle ne lui donne le fonds et la forme de la vertu". »

[9] V. articolul « Accéder à la culture partagée par l'entremise des mots à CCP », *ÉLA*, 67 / 1987.

[10] V. articolul « La pragmatique lexicoculturelle pour accéder autrement, à une autre culture par un autre lexique », *ÉLA*, 116 / 1999. Totuși, în viziunea lui R. Galisson și a celor care au îmbrățișat ideea *pragmaticii lexicoculturale*, cunoașterea, înțelegerea corectă a informațiilor culturale transmise de unitățile lexicale ale unei limbi cu care intrăm în contact nu trebuie să ducă doar la îmbogățirea, precizarea, rafinarea imaginii pe care noi, străinii, o avem în final despre comunitatea de vorbitori ai acelei limbi. Informațiile culturale dobândite prin însușirea noilor unități lexicale trebuie să ne permită să *interacționăm* corect și adecvat cu vorbitorii nativi în situațiile de viață către care ne-au deschis larg fereastra. Cultura nu mai este percepută sub aspectul de stare ci devine (chiar) acțiune.

[11] « *Objet* est le mot retenu en terminologie pour désigner "tout ce qui peut être perçu et conçu" (ISO 1087-1, *Travaux terminologiques, Vocabulaire*, 2001, p.2.) . Cela, concurrentement à *entité*, qui se retrouve dans certaines normes techniques. Du point de vue de l'ISO, *objet* renvoie dans la majorité des cas à un objet matériel. Il a de plus l'avantage de renvoyer plus spécialement à tout artefact. [...] *Objet* n'est pas non plus à entendre comme ponctuel ou statique : ce peut être en terminologie une procédure, un processus, une action, une manière de faire, etc. » (L. Depecker et Ch. Roche, 2007 : 106).

[12] Asemănarea în virtutea căreia sunt reunite obiectele într-o aceeași categorie constă în faptul că fiecare dintre ele are un număr mai mare sau mai mic de trăsături comune cu prototipul categoriei. Se preferă modelul prototipic pentru reprezentarea extensiei unei categorii, fiindcă, în marea majoritate a situațiilor observate, apartenența categorială est graduală. Frontierele unei categorii sunt greu de stabilit, definiția – unică și riguroasă – a categoriei, care să se aplice în egală măsură tuturor indivizilor acesteia este greu de dat.

[13] Științele acordă azi o atenție specială stabilirii intensiunii conceptelor cu care operează, altfel spus precizării setului de trăsături definitorii pentru fiecare concept, dar și extensiunii lor, adică enumerării obiectelor cărora li se aplică fiecare dintre ele.

[14] Faptul este important pentru elaborarea și corelarea ontologiilor, câmp disciplinar aflat în plină dezvoltare azi. În această nouă utilizare a expresiei amintite, ontologia ar putea fi definită ca « la description, dans un formalisme exploitable par un système informatique, de concepts et de leurs relations » (L. Depecker & Ch. Roche, 2007 : 111).

[15] În ultima vreme, astronomii au descoperit în sistemul nostru solar o multitudine de corpuri cerești de dimensiunile lui Pluton sau chiar mai mari care, dacă ar fi fost toate catalogate ca acesta, ar fi creat imaginea unui sistem solar alcătuit din zeci, sute sau poate chiar mii de planete. S-a impus deci elaborarea unei definiții a « planetelor » mult mai restrictive, rezultat ce se putea obține prin introducerea unor noi caractere conceptuale în respectiva "schemă de gândire". În viziunea actuală (v. *Science & Vie*, 246, Hors Série, mars 2009, 46-47), corpurile cerești trebuie : 1) să orbiteze în jurul Soarelui, pentru a avea statutul de planetă ; în felul acesta se elimină o serie de entități, care intră în categoria sateliților. 2) să aibă o masă suficient de mare pentru ca propria lor gravitate să le dea o formă sferică, mai mult sau mai puțin regulată ; în acest fel se exclud entitățile care intră în categoria asteroizilor și în cea a cometelor. 3) să se rotească pe o orbită « clară », fără legătură posibilă cu alte corpuri cerești pe care să le atragă sau să le propulseze în spațiul cosmic prin forța lor de gravitație. Ultima proprietate, « noutatea » introdusă de oamenii de știință în definiția planetelor, face diferența între acestea și planetele « pitice ».

De remarcat că semantismul unităților sintagmatice obținute prin combinarea bazelor simple stea, planetă cu modificatorul pitic(ă) – având aici rol categorizator – este de fiecare dată diferit. Deși ideea de « dimensiune redusă » este prezentă, într-un anume fel, în fiecare caz, setul de trăsături conceptuale asociat fiecărei expresii denominative este altul.

[16] « [...] c'est socialement que la référence des termes peut être construite de façon relativement étroite, par une action volontaire et concertée, donc toujours provisoire. Qualifier la référence de phénomène social [...], ce n'est pas exclure la stabilité [...]. Mais cette stabilité est soumise aux forces dans lesquelles sont pris tous les phénomènes historiques. Leur jeu est simplement limité de

façon volontaire et concerté par les groupes de locuteurs qui se donnent des outils de référence et de normalisation. Ce jeu, cependant, ne disparaît pas. » (F. Gaudin, 2003 : 46).

[17] De aici, caracterul dinamic al construcțiilor conceptuale, istoricitatea conceptelor.

[18] Numit și *sfânta sfintelor*.

[19] Numit și *sfânta*.

[20] Se înțelege de ce există foarte puține icoane care să dateze dinaintea secolelor al XV-lea și mai ales al XVI-lea, adică dintr-o perioadă anterioară apariției tâmplii de dimensiuni mari, respectiv a iconostasului (= tâmplă complexă). Desigur, raritatea icoanelor din acele vremuri foarte îndepărtate mai poate fi pusă în legătură și cu fragilitatea materialelor pe care erau executate.

[21] « Ce type de nomination renvoie à la représentation d'une chose au sein d'un environnement collectif et culturel » (C. Caumon, 2007 : 89).

REFERINTE BIBLIOGRAFICE

Benveniste, Émile (1966), *Problèmes de linguistique générale*, 1, Paris, Gallimard.

Bidu - Vrăncianu, Angela (coord.) (2000), *Lexic comun, lexic specializat*, București, E.U.B., 177 p.

Cabré, Maria Teresa (2000 a), « Terminologie et linguistique : la théorie des portes », *Terminologies nouvelles* N° 21, 10-15.

Cabré, Maria Teresa (2000 b), « Sur la représentation mentale des concepts, bases pour une tentative de modélisation », in Henri Béjoint et Philippe Thoiron (sous la direction de), *Le sens en terminologie*, Lyon, Presses universitaires de Lyon, 20-39.

Caumon, Céline (2007), « Nommer la couleur, usages et pratiques prospectives en cosmétique », in Georgeta Cislaru et al. (coord.), *L'acte de nommer. Une dynamique entre langue et discours*, Paris, Presses Sorbonne Nouvelle, 87-100.

Chukwu, Uzoma (1996), « Science, dénomination et partage du pouvoir : le cas des éponymes », *Meta*, vol. 41, n° 4, 590-603.

Delavigne, Valérie (2006), « La formation du vocabulaire de la physique nucléaire : quelques jalons », in Danièle Candel et François Gaudin (sous la direction de), *Aspects diachroniques du vocabulaire*, Mont-Saint-Aignan, Publications des Universités de Rouen et du Havre, 89-107.

Depecker, Loïc (2002), *Entre signe et concept. Éléments de terminologie générale*, Paris, Presses Sorbonne Nouvelle.

Depecker, Loïc & Roche, Christophe (2007), « Entre idée et concept : vers l'ontologie », *Langages*, 168, 106-114.

Diki-Kidiri, Marcel (2000), « Terminologie et diversité culturelle », *Terminologies nouvelles* N° 21, 5-6.

Diki-Kidiri, Marcel (2000), « Une approche culturelle de la terminologie », *Terminologies nouvelles* N° 21, 27-31.

Fourment - Berni Canani, Michèle (2002), « Les informations culturelles dans un dictionnaire bilingue d'apprentissage », *ÉLA*, 128, 467-479.

Galisson, Robert (1987), « Accéder à la culture partagée par l'entremise des mots à CCP », *ÉLA*, 67, 140 p.

Galisson, Robert (1999), « La pragmatique lexicoculturelle pour accéder autrement, à une autre culture par un autre lexique », *ÉLA*, 116, 20 p.

Gaudin, François (1996), « Terminologie : l'ombre du concept », *Meta*, vol. 41, n° 4, 604-621.

Gaudin, François (2003), *Socioterminologie. Une approche sociolinguistique de la terminologie*, Bruxelles, De Boeck.Duculot, 287 p.

Guilbert, Louis (1965), *La formation du vocabulaire de l'aviation*, Paris, Larousse, 362 p.

Guilbert, Louis (1973), « La spécificité du terme scientifique et technique », in Louis Guilbert et Jean Peytard (Éds), *Les vocabulaires techniques et scientifiques, Langue française* 17, 5-17.

Guillén Díaz, Carmen (2003), « La lexicoculture : d'un concept instrumental à un outil d'intervention en didactique des langues - cultures », in Maria Teresa Linó et Jean Pruvost (sous la direction de), *Mots et lexicoculture. Hommage à Robert Galisson*, Paris, Honoré Champion, 33-50.

Linó, Maria Teresa (2003), « Préface », in Maria Teresa Linó et Jean Pruvost (sous la direction de), *Mots et lexicoculture. Hommage à Robert Galisson*, Paris, Honoré Champion, 19-29.

- Ramavonirina, Olivia (2000), « Symbolisme végétal et terminologie dans la culture malgache », *Terminologies nouvelles* N° 21, 43-45.
- Reboul, Anne (2007), *Langage et cognition humaine*, Grenoble, Presses universitaires de Grenoble, 392 p.
- Roulon-Doko, Paulette (2000), « Le geste technique, fondement conceptuel du verbe », *Terminologies Nouvelles* N° 21, 39-42.
- Temmerman, Rita (2000), « Une théorie réaliste de la terminologie : le sociocognitivism », *Terminologies Nouvelles* N° 21, 58-64.
- Toledano, Violette & Candel, Danielle (2006), « Mouvence terminologique, l'espace d'une courte diachronie, dans les dictionnaires et dans la presse : le cas de < mondialisation - globalisation > », in Danielle Candel et François Gaudin (sous la direction de), *Aspects diachroniques du vocabulaire*, Mont-Saint-Aignan, Publications des Universités de Rouen et du Havre, 157-183.

Sursele exemplelor

- Efremov, Alexandru (2002), *Icoane românești*, București, Meridiane.
- Reeves, Hubert (2007), *Chroniques des atomes et des galaxies*, Paris, Seuil.
- Rey, Alain (dir.) (2005), *Dictionnaire culturel en langue française*, Tomes I-IV, Paris, Dictionnaires Le Robert - Sejer.
- Dicționarul explicativ al limbii române (DEX)*, București, Editura Academiei Române, 1975.
- Dixel 2010*, Paris, Dictionnaires Le Robert, 2009.
- Science & Vie*, 246, Hors Série, Mars 2009.
- Science & Vie*, N° 1102, Juillet 2009.

RÉZUMÉ

DIMENSION CULTURELLE DES TERMES

Le terme est habituellement considéré comme un des éléments constituant une terminologie qui fonctionne dans un domaine spécialisé. En conséquence, il est conçu comme le résultat de l'association entre un concept et une expression linguistique, ayant la fonction de désigner et d'identifier, par deux de ses caractéristiques fondamentales : l'univocité et la monoréférentialité. Les orientations théoriques de la dernière décennie, dans la discipline connue sous le nom de terminologie générale, accordent peu d'attention au terme en tant qu'élément constitutif d'une nomenclature et le conçoivent notamment en tant qu'instrument ayant un rôle décisif dans la communication spécialisée et non seulement. Sans avoir négligé le rôle du concept dans l'instauration du sémantisme d'un terme, on met en lumière quelques-unes de ses nouvelles dimensions, ignorées antérieurement par les terminologues. Y compris la dimension culturelle des termes, dont nous désirons nous occuper dans cette étude.

Mots clés : terminologie générale, terme, communication spécialisée, dimension culturelle.